

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 52 * 24. prosince 2006 * Cena 6 Kč

Požehnané
prožití
vánočního času
přeje
redakce

PARADOX NAŠÍ DOBY

Paradoxem naší doby je, že máme větší budovy ale menší duše, široké dálnice ale úzké myšlení, utratíme více ale vlastnime méně, více nakupujeme ale méně si to zboží užíváme. Máme větší domy ale menší rodiny, víc spolupracovníků ale méně času, víc titulů ale méně rozumu, víc znalostí ale méně zdravého úsudku, víc odborníků ale přesto ještě víc problémů, víc léků ale méně zdraví. Hodně pijeme a kouříme, bez rozmyslu utrácíme, hrozně málo se smějeme, jezďme příliš rychle, často se rozčilujeme, chodíme spát moc pozdě, vstáváme unavení, díváme se hodně na televizi a málo se modlíme. Znásobili jsme své majetky ale zredukovali své hodnoty. Hodně mluvíme, hodně málo milujeme a příliš často nenávidíme. Naučili jsme se vydělávat peníze na živobytí, ale nenaučili jsme se doopravdy žít, přidali jsme léta ke svým životům, ovšem ne život našim letům. Dolehli jsme na Měsíc a zpět, ale pořád nám je zatěžko přejít ulici, abychom se potkali se svým bližním. Ovládli jsme vesmír ale ne vlastní nitro. Učinili jsme větší věci, ovšem ne lepší věci. Vyčistili jsme vzduch ale znečistili zemi, zvítězili jsme nad atomem ale ne nad vlastními předsudky. Spoustu toho píšeme ale učíme se málo. Více plánujeme ale méně věci dokončíme. Naučili jsme se spěchat ale ne čekat. Postavili jsme počítače k uchování většího množství informací a vytvoření více kopií než kdykoliv dřív, ovšem komunikujeme spolu méně. Dnes je doba rychlého občerstvení a pomalého zažívání, doba velkých lidí a průměrných charakterů, rychlých zisků a povrchních vztahů. Je to doba dvou příjmů, avšak více rozvodů, krásných domů ale naruše-

ných domovů. Jsme v časech rychlého cestování, plenek na jedno použití, levné morálky, vztahů na jednu noc, těl s nadváhou a pilulek, které vám navodí jakýkoliv stav myslí, od radosti ke klidu... až k smrti. Dnes je doba příliš mnoha výkladních skříní, za nimiž nic není, doba, jejíž technologie umožňuje, abyste dostali tento dopis a vy se můžete rozhodnout, zda budete sdílet tento pohled na svět nebo jej jednoduše vymažete.

Nezapomínejte trávit čas se svými milovanými, protože nebudou vedle vás vždycky. Nezapomínejte říkat něco pěkného svému dítěti, které k vám vzhlíží, protože to dítě brzy vyroste a uletí pryč. Nezapomínejte s láskou objímat ty, kteří jsou po vašem boku, protože právě to je jediný poklad, který můžete ze srdce nabídnout, a vůbec nic vás to nestojí. Nezapomínejte říkat „mám tě rád“ svému partnerovi a těm, kdo jsou vám drazí, ale co je nejdůležitější, říkejte to od srdce. A polibek a obětí mohou zmírnit bolest, pokud jsou míněny upřímně. Nezapomínejte se držet za ruce s těmi, které opatrujete, a opatrujte si tyto chvílky, protože jednoho dne už tu nebudou...

Najděte si čas na lásku, rozhovor, na sdělení svých skvělých myšlenek. Takže než se dnes večer vrátíte z práce domů, setřeste ze sebe její břemeno, neberte si jej domů. Můžete jej sebrat zase zítra. Je důležité přemýšlet o problémech ve vašem životě, ale ještě důležitější je umět je každý den odložit, než jdete spát. Pak nebudete ve stresu, budete se každé ráno probouzet čerství, silní, schopní se vším si poradit. To je život!

Z angličtiny přeložila
Jana Krajčirková

KOUZLO VÁNOC

„Brzy už tu zase bude kouzlo Vánoc,“ řekla maminka. „Musíme se připravit.“

„Co to je kouzlo Vánoc? A jak se na něj připravíme?“ vyptával se malý Vašík.

„Víš, miláčku, každý rok, když přijdou Vánoce, na lidi padne takové zvláštní kouzlo. Úplně je změně, ale každého jinak. Většinou jsou lidé hodnější, přátelštější než jindy. Na někoho však může padnout smutek a stesk, stává se to hlavně lidem starším a osamělým. A u jiných zase kouzlo Vánoc způsobuje skoro šílenství, pořád jen běhají, něco shánějí, uklízejí, pečou, vaří a smaží, takže po Vánocích jsou naprosto vyčerpání. Proto je velmi důležité, Vašku, na kouzlo Vánoc se připravit, aby nás očarovalo tím správným způsobem.“ „A jak se to dá zařídit, mami, aby nás očarovalo správně?“

„No, to vůbec není snadné, mnoho

lidí to vůbec nedokáže. Je třeba přijít na to, co je o Vánocích nejdůležitější.“ Maminka vypadala téměř tajemně.

Vašík se zamyslel. Hlavičkou se mu honila jedna představa za druhou. Takové silné kouzlo, to musí způsobovat opravdu velký a mocný čaroděj. Kdepak asi bydlí? Určitě v tajemném hradu na konci světa. A kdo chce uniknout špatnému vlivu jeho kouzla, musí splnit těžký úkol – uhodnout hádanku, co je na Vánocích nejdůležitější.

„A co je tedy na Vánocích nejdůležitější?“ zeptal se Vašík maminky, ale jak správně tušil, tak jednoduché to nebude.

„No, co myslíš ty?“ odpověděla maminka otázkou. „A pořádně si to rozmysli, než odpovíš,“ varovala ho maminka. Správně vytušila, co se mu honí hlavou, a přistoupila na jeho hru.

Dokončení na str. 2

VÁNOČNÍ POZDRAV A ZAMYŠLENÍ BRATRA PATRIARCHY

Sestry a bratři,

pozdravuji vás v době, kdy otevíráme ve sborech i v domovech Písmo svaté na stránkách vánočního příběhu. Vánoční zvěst evangelia o narození našeho Spasitele Ježíše Krista se každoročně opakuje. Může nám to připadat stále stejné. Nic nového se z Bible nedovíme. Příběh o Betlému, jeslích, andělech, pastýřích a mudrcích důvěrně známe.

Nezapomeňme však, že jde o oslavu narozenin! Když slavíme narozeniny své nebo někoho blízkého, tak je to také stejné či podobné. Každoročně si připomínáme, že jsme vstoupili do tohoto světa, že jsme se někomu narodili, kde, kdy a za jakých okolností. Od toho časového bodu se začal odvíjet náš život, který stále trvá. Oslava narozenin je každým rokem stejná – blahopřání, dárky, zamyšlení nad tím, kudy vedla naše cesta. Slavit narozeniny je důležité. Zapomenout na narozeniny své či někoho blízkého by bylo podivné. Připomínání narozenin a jejich slavení ať již velkolepé nebo skromné znamená říci ano k životu. Křesťanské slavení Vánoc znamená říci své ano k životu Ježíše Krista. Slavíme totiž narozeniny někoho velmi významného a přitom blízkého. Stále znovu a znovu si můžeme uvědomovat, kdo a proč se na počátku našeho letopočtu narodil. Slavení narozenin je sice každým rokem podobné, ale přitom jiné. A tak si položme otázku, jak je to s letošní oslavou Kristova narození. Co se změnilo za ten rok od posledních Vánoc?

Jak Kristus v nás rostl?

Jak jsme ho více poznávali?

Přišli jsme k jeslím a zase odešli do svého světa?

Nebo jsme šli s ním a nesli jeho úděl jako jeho učedníci?

Hledali jsme jeho hodnoty a zastávali jsme je?

Bylo na nás zřetelné jeho čisté lidství, o kterém zpíváme ve vánočních písních?

Na vánočním příběhu je zvláštní a pozoruhodné, že všechny ty postavy, o nichž se dovídáme, hledí dopředu. Otvírá se před nimi výhled, který by jinak nebyli schopni vidět. Přesněji řečeno Bůh sám jim dává tento zrak víry, tuto moudrost a poznání.

Sřredem Vánoc je dítě. Ale když se narodí dítě, tak ještě nevíme, jaký život ho čeká. Nevíme, jaký člověk z dítěte vyroste, jaké schopnosti rozvine nebo naopak, zda nezakope své hřívny. Nevíme, jaká bude jeho ces-

ta. Kým se stane? Marie a Josef se sklánějí nad dítětem, stejně tak pastýři a později mudrci. A všichni již dobře vědí, že je to Kristus. Na první pohled obyčejné dítě a ještě navíc ve stáji, v chlévě! Ale všichni vědí, že je to ten, kterého lidé čekali staletí a další staletí a tisíciletí se k němu mnozí lidé z různých národů budou upínat a obracet. Je to Boží Syn!

Jedna dívka se mě zeptala, jak to pastýři a ostatní poznali, že je to skutečně on. Těžká otázka. Oni to prostě poznali.

Ale je zde ještě druhá otázka: Jak to poznáváme my, že je to skutečně on? Na rozdíl od pastýřů a mudrců známe z Bible Ježíše nejen jako dítě, ale i jeho další cestu. Máme tím dokonce určitou výhodu oproti betlémským pastýřům a mudrcům z východu, kteří ho viděli zatím jen jako dítě. Víme, kdo byl, co kázal, co činil a jak se odvíjel jeho život. Jsou o tom napsány stovky knih, namalovány nejvýznamnější obrazy a natočeny filmy. Ale ani my nemůžeme přistupovat k vánoční události jinak než zrakem víry.

Vánoce jsou chápány jako oslava života a lidství. Bůh se při tom dostává na okraj a v Ježíšově lidství není rozpoznáván. Tajemství Vánoc a jejich vlastní smysl spočívá v jedinečné události příchodu Božího Syna do našeho světa.

V kředu naší církve vyznáváme, že od "Otce přišel" a že je "Světlo ze Světla, Život ze Života". Ve vánočním příběhu zaznívají nejružnější vyznání víry. Takovým vyznáním je i známé slovo anděla k pastýřům: „Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán“ (L 2,11). Různí domnělí spasitelé ve světě i v církvi přinesli zklamání, ale Ježíš nezklame. On je tím skutečným Spasitelem i Pánem. Titul Pán vyjadřuje spojení Ježíše s věčným Bohem. On je Bůh s námi (Mt 1,23; 1 J 5,20). K tomuto vyznání má směřovat naše společné slyšení vánočního evangelia o dítěti v jeslích a letošní slavení svátků ve shromážděních v našich sborech a modlitebnách.

V modlitbě na vás myslí a přeje vám požehnané Vánoce, prožité ve víře, pokoji a porozumění

Tomáš Butta
patriarcha

Prosinec L. P. 2006

Láska je dar k obdarování druhých

Vánoce jsou u většiny lidí spojeny s představou dávání a přijímání dáreků. Každému obdarování předchází dobrý vztah. Vzhledem ke svým zdravotním obtížím a jisté závislosti na okolí mám určité zkušenosti se vztahy s druhými lidmi. Ráda bych se s vámi o ně podělila, protože můj život velmi obohatily. Prožívat dobrý vztah s Bohem a s lidmi je na prvním místě mého pomyslného žebříčku hodnot. Je pro mne dokonce důležitější než zdraví. Určuje pocit spokojenosti a pohody - či nespokojenosti a rozladění.

První Boží pravidlo, které jsem na začátku své cesty víry pochopila a přijala: Bůh jedná skrze lidi; skrze ně a jejich lásku se o mne stará. Bylo to velmi radostné a povzbuzující zjištění. Mám v srdci jistotu, že na své těžkosti a trápení nejsem sama. Je tady někdo moudřejší, plný lásky. Nabízí mi svou pomoc při řešení problémů, se kterými si nevím rady.

Lidé, kteří mi pomáhají žít „obyčejný každodenní život“, se často stávají mými přáteli. Začala jsem v nich vidět podobu Ježíše, který se ke mně sklání a pomáhá v těch nejběžnějších situacích života. Přestala jsem vnímat lidi kolem sebe svým sobeckým pohledem - jsou tu přece od toho, aby mi pomohli - a začala jsem je mít ráda pro ně samotné.

Poznáváním Boha a tím, jak moje víra rostla, stával se Bůh mým Přítelem. Začala jsem mu odevzdávat jednotlivé oblasti svého života. Jednoho dne jsem uslyšela slovo: Odevzdej mi i vztahy k lidem, které miluješ. Odvážila jsem se toho kroku. Začala jsem vnímat, jak Bůh moje vztahy k lidem očistuje, prohlubuje, proměňuje a naplňuje svou přítomností. Potom jsem já ochotnější k odpuštění, moje posuzování není tak příkré. Naše vztahy se stávají svobodnějšími a otevřenějšími. Bůh do nich vstupuje svou láskou a činí je velmi bohatými. Je to on, kdo je usměrňuje. Učím se každý den Bohu své vztahy k lidem odevzdávat a jemu dovolit, aby v nich jednal. Bůh sám je pak bohatě naplní vším potřebným a dobrým. Chci vás povzbudit, abyste v době adventu a Vánoc udělali něco podobného tím, že pozvete Ježíše do svých osobních vztahů. On je proměnitel, naplní a obohatí netušeným způsobem. Až budete přemýšlet, čím obdarovat své blízké a milé, kéž byste k tomu pozvali Ježíše! Bude vám v Duchu svatém dobrým rádcem.

Při uvažování nad tímto dopisem jsem si s překvapením uvědomila, že je to deset let, co jsem napsala první dopis. Jsem Bohu velmi vděčná za každý z nich. Bez vedení Ducha svatého by nebyl ani jeden! Moje poděkování patří i těm, kteří se starají, aby se dopisy dostaly k vám.

Ze srdce vám přeji, abyste v lidech, kteří s vámi žijí, viděli s pomocí Boží Ježíše, jenž se k vám v lásce sklání se svou pomocí. Prožijte požehnaný advent a pokojné Vánoce v Boží přítomnosti.

Eva Zvolánková

Z kazatelského plánu

4. NEDĚLE ADVENTNÍ

Zde jsem, abych konal(a) tvou vůli

Vyprávění evangelií o narození Jana Křtitele a Ježíše Krista neodkazuje do říše pohádek! Pro věřící srdce od časů prvokřesťanských až podnes je zde uloženo cenné svědectví víry v nekonečnou svrchovanost Vlády Božího království. Král Ježíš stojí vysoko nade všemi lidmi, byť byli tak významnými Hospodinovými posly, jako byl Jan Křtitel. Obě matky, Alžběta i Marie, jsou příkladem poslušné víry, jež nechce Bohu nic předepřít ani se nesnaží všetečně nahlížet do Božích tajemství, nýbrž umí se pokorně podřídit svaté vůli Boží a vzdát Hospodinu vděčnou chválu za všechno - i tehdy, jedná-li Pán Bůh jinak, než bychom si my lidé představovali nebo přáli.

Vstup: Mi 5,1-4a

Tužby:

2. Abychom se všichni na příchod Páně s touhou kajicníků připravovali, svou víru zpevňovali, naději svou oživovali a lásku mezi sebou rozmnožovali ...

3. Aby celý svět v Kristu Ježíši jedinou možnost záchranu poznal a poslušně se jeho vládě podroboval ...

Epištola: Žd 10,5-10

Evangelium: L 1,39-55

K obětování: Pť 16,20

K požehnání: Iz 49,7-13

Modlitba:

Chválíme tě, svatý Bože, za to, že jsi ze své bezmezné lásky k nám poslal svého Syna, aby nás vysvobodil z moci zla a stal se naším Pánem. Prosíme tě, nedovol nám, abychom komukoliv a čemukoliv jinému na světě dávali přednost před usilováním o tvé království a před poslušností tvé svaté vůle. Kéž je naše adventní pokání upřímné, abychom mohli zanedlouho prožít i pravou a plnou vánoční radost z Kristovy požehnané přítomnosti!

Vhodné písně: 203, 46, 205

KOUZLO VÁNOC

Dokončení ze str. 1

„Máš jen jediný pokus - když se ti to nepodaří...“ zatvářila se hrozivě, ale vzápětí se rozesmála. „Ale protože máš dobré srdce,“ dodala významně, „pomohu ti. Vzpomeň si, co jsme dělali a o čem jsme si povídali o loňských Vánocích.“

Vašík zamyšleně odešel do svého pokoje. Tak jak to loni bylo, přemýšlel. No, měli jsme večeři, kapra, salát, pak jsme si dávali dárky, díval jsem se v televizi na pohádku... Vašek však měl pocit, že nic z toho pořád není to pravé. Rodiče pak večer šli do kostela, ale to on už spal, vzpomínal. Proč šli tak pozdě? Přece se na to maminky tehdy ptal... Co mu to říkala?

A pak si vzpomněl. Jak maminka vytáhla velikou knihu, bylo v ní hodně obrázků, řekla mu tehdy, že ta knížka je jeho a až bude větší, budou si v ní spolu číst. A v té knize nalistovala stránku, na které byl obrázek malého miminka, zabaleného do takového ručnicku, jeho maminka ho držela v náručí a vedle stál tatínek a taky kráva a osel. Vašík si vzpomněl, jak mu to připadalo legrační, že ta zvířata přišla až do pokoje. Maminka mu tehdy vysvětlila, že to bylo naopak, že to miminko se narodilo ve chlévě,

protože nikde jinde pro něj neměli místo. A jak se ten kluk vlastně jmenoval? No jasně, Ježíšek! To je určitě ono, zajásal Vašík a běžel za maminkou.

„Mami, mami, už to mám!“ křičel. „Už znám odpověď na kouzelníkovu hádanku!“

„Dobrá tedy,“ tvářila se maminka nako velice vážně. „Víš, cizince, co tě čeká, když neuhodneš. Nechceš si to přece jen ještě rozmyslet?“

„Ne, už jsem se rozhodl,“ řekl Vašík pevně, jak se sluší na správného hrdinu. „Na Vánocích je nejdůležitější to, že se narodil Ježíšek.“

„Výborně,“ řekla maminka s úsměvem. „Obstál jsi ve zkoušce. Děkuji ti z celého srdce, cizince, že jsi nás zachránil. Teď už se kouzla Vánoc nemusíme bát a naopak se můžeme na Vánoce z celého srdce těšit. A co by sis přál jako odměnu za svůj hrdinský čin?“

„Mami, budeš mi, prosím, zase číst z té obrázkové knížky, jak je tam ten Ježíšek namalovaný?“

„To víš, že budu, miláčku. Moc ráda. Vidím, že kouzlo Vánoc už začíná působit.“

Jana Krajčířiková

Nad Písmem

SVĚTLO BOŽÍ LÁSKY V KRISTU

J 3,16-21

Kdybychom si jako křesťané položili otázku, co je nejvlastnějším smyslem Vánoc, co si o těchto svátcích vděčně připomínáme a co oslavujeme, pak bychom mohli odpovědět právě ocitováním úvodního verše dnešního evangelního čtení, že „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Tím nejvlastnějším středem křesťanských Vánoc je tedy Boží dar, kterým není něco, ale někdo - Boží Syn a zároveň náš lidský bratr Ježíš Kristus. Životní zkušenost s různými lidskými dary nás však vede k jisté opatrnosti. Nejznámějším příkladem záluďného daru je asi "danajský dar" - původně dřevěný kůň plný skrytých vojáků, který pomohl Řekům dobýt starověkou Tróju. I my sami známe různé dary a dárky, které třeba i navenek hezky vypadají, ale jejichž motivem není vždy sobecká láska, ale někdy jen snaha druhého k sobě připoutat a zavázat si ho, anebo zakrýt nedostatek lásky.

V Janově evangeliu čteme, že Bůh dává svého Syna z lásky ke světu a Božím záměrem je plnost života, která je nám v Ježíši Kristu nabízena. Je to plnost, které se však nelze zmocnit majetnický, ale již se směje v důvěře otevřít. Bůh probouzí naši víru tím, že ve svém Synu Ježíši Kristu se stává člověkem, bezbranným dítětem, jak si připomínáme teď o Vánocích. Navzdory všemu zlému, čím je tento svět ovládnut a poznamenán, se vydává do našich rukou. A i když my lidé Ježíše Krista odsoudíme ke smrti na kříži, Bůh svého Syna do tohoto světa neposílá proto, aby svět soudil, ale právě skrze jeho kříž zachránil. Bůh probouzí naši víru a naději tím, že on sám věří a má naději, že ve světle

Kristova života, rodícího se v betlémských jeslích a vrcholícího obětí na golgotském kříži, i my rozpoznáme světlo jeho pravdy a lásky.

Všechna ta známá evangelní vyprávění o narození Pána Ježíše ukazují účastníky betlémských událostí ve vztahu ke světu, které světu zazářilo v právě narozeném dítěti. Tento vztah je tím nejdůležitějším kritériem jejich života. Jím se měří jeho plnost, jeho otevřenost pro Boží věčnost. Na jedné straně jsou to Maria a Josef, prostí betlémské pastýři, ale také mudrci od východu, které přivedlo do Betléma světlo hvězdy. Přicházejí ke světu, aby se ukázalo, že jejich skutky jsou vykonány v Bohu. Vánoční příběh však vypráví i o těch, kteří z tohoto přicházejícího světla mají strach, kteří ho nepřijímají, kteří se k němu obracují zády, kteří k němu sami nejdou, ale chtějí ho zakrýt či docela zadržet. Mezi ně patří nejen král Herodes vysílající své vojáky k povraždění betlémských novorozenců, ale mezi ně patří třeba i všichni ti bezejmenní, kteří odmítli Josefa s těhotnou Marií přijmout pod svou střechu. Nejen očividné nepřátelství a nenávisť, ale také nezáměrná lhostejnost patří mezi zlé skutky a svědčí o tom, že jsme si zamilovali více tmu než světlo.

Ještě o jedné důležité skutečnosti však to dnešní evangelium svědčí, a tou je směřování a pohyb. Jistě ne náhodou jsou i mnohé lidové betlémy pohyblivé. Jsou lidé, kteří mají svou výchozí pozici ke světu určitým způsobem blíží (ve vánočním příběhu např. znalci Písma, kteří v Jeruzalémě poradí mudrcům od východu, aby šli do Betléma), ale sami se bohužel na cestu za světlem nevydají. A pak jsou ti (jako právě pohanští mudrci), kteří z pohle-

On
On zrodil se a on je na útěku.
Je tupen on a on je křivožován.
Tak nastal průlom do našeho věku,
tak vstoupil na zem, neznám, nepoznán.

On, třeba opuštěn, přec neopouští
a všechno najde, nadechl i chrám,
zná vody jezerní i písek pouští.
Je se všemi. Je s Bohem.
A je sám.

Nic nežádaje, tíhu světa nese,
sám svobodný, sám bez vin, bez tíže.
On mluví tam, kde nikdo neozve se

a mlčí tam, kde hlučí prázdné řeči.
V tom zrození je Bůh nám nejbližší,
když naše srdce u Betléma klečí.

Miroslav Matouš

du Izraele jsou pravému světu poznání Boha svou výchozí pozicí hodně vzdáleni, a přece se vydají na cestu a přes různé okliky ke Kristovu světu směřují a dojdou. Kéž je to i pro nás výzvou k zamyšlení nejen nad tím, kde se nyní nacházíme, ale také kam směřujeme. Neměli bychom být i my křesťané pokornější? Nejsme si někdy až příliš jisti tím, že jsme těmi Kristu nejbližšími? Pak však dejme pozor, abychom k betlémským jeslím nestáli zády. To by se nám totiž mohlo stát, že živý Ježíš už dávno v těch jesličkách nebude. I tehdy, stojíme-li ke Kristovými jeslím čelem, se však zamysleme nad tím, zda bychom se neměli sklonit, zda bychom neměli pokleknout, abychom my sami Kristovo světlo moc nezastíhovali a ono mohlo svítit i těm za námi, kteří přicházejí možná z větší dálky, ale s nemenší touhou.

Štěpán Klásek

Pane Bože,
děkujeme ti za to,
že jsme směli poznat tvé světlo v Ježíši Kristu.
Pomáhej nám však,
ať nezapomínáme,
že ty jsi živý Bůh a také tvůj Syn nás i dnes zve na cestu následování.
Veď nás svým Duchem,
abychom neustrnuli u vánočních jesliček,
abychom se nechtěli vyhýbat kříži,
ale právě skrze ten Kristův smělí směřovat ke světu vzkříšení.
Amen.

NĚKOLIK ZAJÍMAVOSTÍ KOLEM VÁNOC

Až do poloviny pátého století slavili křesťané Ježíšovo zmrtvýchvstání, protože datum narození nebylo možné z Bible přesně určit. Ve čtvrtém století však římská církev pokřesťanství pohanský svátek, kterým Římané oslavovali narození boha Slunce, a určila jako den narození Ježíše Krista 25. prosinec.

O tom, jak slavili Vánoce naši předkové, víme díky *Pojednání o Štědrém večeru*, které v době vlády Václava IV. sepsal benediktinský mnich Jan z Holešova. Popsal v něm zvyky, které se držely už ve 14. století. Některé z nich zanikly, ale některé přetrvávají až do dnešní doby. Už tehdy se lidé vzájemně obdarovávali a věřili, že kdo nikoho tento den neobdaruje, zůstane po celý příští rok chudý. Na vydrhnutý stůl se na bílé, doma vyrobené plátno položil chléb a nůž a každý si mohl ukrojit a jíst do sytosti. To platilo i pro pocestné, kterým se tento den otevíraly dveře. Později se na stůl kladlo vše, co se doma vypěstovalo a urodilo. Počet druhů jídel měl symbolizovat množství mandelů obilí, které se příští rok urodí na polích. Nezbytným doplňkem štedrovečerní výzdoby byla sláma, která se rozprostírala na podlahu, aby připomněla, že na ni bylo v Betlémě uloženo dítětko.

První betlém či první jesličky vymyslel a postavil František z Asissi. Na Štědrý den v roce 1223 vyzdobil jeskyni v blízkosti Asissi. Přivedl tam vola, osla a postavil jesličky. O půlnoci na nich uskutečnil první půlnocní mši za přítomnosti místního obyvatelstva a svých kolegů z kláštera v Asissi. Nápad se začal rychle šířit. Za prvního tvůrce betlému tak, jak ho známe dnes, je považován italský sochař z 15. století Guido Mazzoni. Jeho jesličky byly z hlíny a znázorňovaly jednotlivé postavy. Nejstarší zmínka o vystavení jesliček v Čechách pochází z roku 1562. Z církevní půdy se postupem času jesličky přesunuly i do lidového pro-

středí. Obliba betlémů byla obrovská. Ve středověku snad nebylo kostela, který by neměl vlastní betlémskou sestavu, kterou tvořily figury velikosti člověka. Jenže lid si ze stavění betlémů udělal zábavu, a tak vrchosti, ale i církvi nešla tato tradice pod vousy. Kdyby zůstalo u prostého stavění betlémů, asi by neřekli ani slovo. Při stavění jesliček se však odehrávaly lidové hry hraničící s orgiemi a zaváněly znesvěcením kostela. Došlo to tak daleko, že Josef II. v roce 1782 zakázal stavět betlémy v kostelech. Lidé si však svou tradici jen tak lehko vzít nedají. Když nemohli stavět jesličky v chrámu Páně, postavili si je podle svých možností alespoň doma. V té době vznikla tradice českého lidového betlemářství.

Velice starý rodokmen má i vánočka, i když jméno dostala daleko později. Už v 15. století Petr Chelčický píše, že lidé propadají obžerství a během adventu si přilepšují tím, že nejedí nic jiného než kynuté pletené pečivo caltu, což je středověká předchůdkyně dnešní vánočky. Po čase ji ustanovili jen jako vánoční pečivo, začalo se jí říkat húska a až od 19. století vánočka.

Mnohem mladší tradici má vánoční stromeček, který je dnes pro nás neodmyslitelným symbolem Vánoc. První zmínka o něm pochází z Německa ze 16. století. Traduje se, že první vánoční stromek v Praze postavil na Vánoce r. 1812 v Libeňském záměcku pro své štedrovečerní hosty ředitel Stavovského divadla J. K. Liebich. O dvacet let později byl stromeček, jak napsaly Pražské noviny z té doby, zcela samozřejmou součástí vánoční výzdoby mnoha bytů v Praze. Poté se stromeček rozšířil i mimo Prahu a do začátku 20. století si už stromečky našly cestu téměř do každé domácnosti.

Na náměstích se začaly stavět obrovské svítící stromy až po první světové válce. U nás bylo prvním městem

Brno už v roce 1924. Tradice vznikla na popud spisovatele Rudolfa Těsnohlídka, který ve vánočním čase našel v lese opuštěné dítětko - holčičku. Z jeho iniciativy se od uvedeného roku pod vánočním stromem též umísťuje kasička, do které lidé přispívají na stavbu dětského domova pro opuštěné děti. Další rok následovala Plzeň a postupně se staví veřejné vánoční stromy ve všech větších městech.

A jak je to s dárky? Dříve naděloval dárky svatý Mikuláš. Ježíšek se objevil až v Německu v době reformního hnutí. Velkým propagátorem byl především Martin Luther. Ten měl odpor k oficiální papežské církvi a také papežskému Mikuláši a začal prosazovat nadělování dárků na štědrý den. Z počátku to nebylo jednoduché a Luther se setkal s nepochopením. Novému zvyku se začalo říkat Christkind (Ježíšek) a zvyk se později ujal. Těžko si na Ježíška zvykali protestanti i katolíci a celé 16. století bojoval o svou budoucnost. Nakonec se rozšířil téměř po celé Evropě. Jen v protestantské Anglii roznášel dárky sv. Mikuláš, kterému říkají Santa Claus. U nás se Ježíšek zabydlel až v 19. století.

Kolem Vánoc vzniklo v minulosti mnoho dohadů. V Anglii byl v roce 1644 dokonce 25. prosinec vyhlášen jako pracovní den. Američtí křesťané, puritáni odmítali vánoční oslavy úplně a 25. prosince pracovali. První vánoční pohled poslal britský voják Dobson v roce 1844 a vánoční pohledy se začaly prodávat v r. 1846 v Anglii. V dnešní době se tisk a prodej vánočních pohlednic stal jen v USA více než miliardovým podnikáním, aniž bychom brali v úvahu cenu poštovního.

I když dnes máme mobilní telefony a mailovou poštu, vánoční pohlednice ještě nezmizely a poslouží mnohdy i jako malý dárek. Kolik jste jich letos poslali vy?

(noe)

POJĎME KE SVĚTLU!

J 1,4-5, Zj 22,16-17

Tma nemůže pohltnout světlo, světlo je silnější a mocnější než jakákoliv temnota. Tento verš mne vždy chytal za srdce, ano, světlo je silnější než cokoliv temného. Boží světlo, světlo Ježíše Krista svítí v temnotách celých dějin lidstva, židovského národa, křesťanské církve i v životě jednotlivců. Pastýři u Betléma v noci ve tmě hlídali svá stáda, osvětlení jen září hvězd, možná svými loučemi. Byli zvyklí na krásnou orientální noc, plnou vůní a tvrdé drsné romantiky a práce jejich života. Jak uvádí evangelista Lukáš: „Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich.“

Kde se zjeví Boží přítomnost, tam se také objeví sláva Boží, demonstrováná světlem. Tma ustupuje, i když v povzdálí zůstává...

Evangelium nám říká: NEBOJTE SE. Písmo nám, tobě, mně, říká: neboj se, milá sestro, milý bratře, vážený příteli, tmu - problémy, úzkosti, strachy, nemoci, ba i hříchy, které tě obklopují, rozháni SVĚTLO BOŽÍ SLÁVY, pokud přijdeš jako ti pastýři poklonit se malému dítěti Ježíši, pokud přijmeš onoho vzkříšeného Krista, který znovu přijít má. Tma těch věcí nemůže pohltnout světlo, které podle Písma osvěcuje každého člověka. Už v prvním verši Bible je konstatováno, že po stvoření světa byla také tma... a dál - ALE nad vodami se vznášel duch Boží.

V závěru Bible říká Jan ... „tma ustupuje a pravé světlo již svítí.“ (1J 2,8). Nádherný závěr Písma ve Zjevení říká: „Noci (tmy) již tam více nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem...“

Ještě ze Zjevení v závěru: "A Duch a nevěsta (Církev Kristova) praví: „Přijď!“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízni, ať přistoupí, kdo touží, ať zadarmo nabere vodu života."

Tma na počátku, Duch na počátku, na závěr Božího jednání se stvořením tma ustoupila, je zde jen světlo, kterým je Bůh sám v Ježíši Kristu a jeho Duch s církví, jako nevěstou Beránkovou. A VELIKÁ nabídka pro každého člověka, pro dnešního člověka: Přijď! Naber vodu života ZADARMO. Přijmi spasení, jinou kvalitu života, záchranu Kristovu z té veliké tmy, která obklopuje lidstvo.

Vnímáte zde misijní úkol církve, nevěsty Beránkovy??? Přijď! A kdo to slyší, ať řekne: „Přijď!“

Řetězová reakce, ne inzerce, ale pravdy Boží. Tady se dává něco zadarmo, světlo Boží lásky. Kdo by nešel?

Tma je kolem nás, dokonce se zdá, že velmi, velmi houstne, ale to SVĚTLO je zde v Kristu Ježíši. To SVĚTLO v té tmě svítí. Říkejme našim bližním v rodinách, zaměstnáních, všude o tom světle. Že i v temnotách a problémech jejich života je zde světlo pro každého z nich! Ani ty temnoty nemohou to světlo pohltnout...

Ať se sláva Páně rozzáří nejen v Betlémě, ale i v našem životě a v životě našich bližních. Kdo žízni, přece hledá vodu. Advent tohoto roku nám dává příležitost těmito slovy, nebo jinými, nebo našim životem, přivádět ty, kteří, jak říká Zjevení, touží...

Petr Mečkovský

Vyprávějte, jak jste prožili vánoční prázdniny

(Z knížky *Já to doufáme nák známku - slohové práce neapolských dětí*)

Nemohl jsem se dočkat, až přijdou vánoční svátky, už jsem to nemohl vydržet. Hrozně moc jsem se pořád učil, ale stejně jsem měl pořád ve škole špatné známky a pořád jsem se nemohl dočkat, až skončí škola a začnou vánoční svátky.

Na Vánoce to bylo hrozně moc krásné, ta nejkrásnější věc na světě, chtěl bych, aby Vánoce nikdy neskončily, takové jsou krásné.

Den předtím přijel Michele, který dělá karabiniéra v Miláně a zná ho celá ulice, když ještě byl malý kluk. Šel nahoru a maminka dolů. Pak šel dolů taky tatínek a taky dědeček a všichni ho objímali na schodech. Michele brečel, maminka brečela, tatínek se smál. Já ho chtěl taky obejmout, ale všichni jsme se na schody nevešli.

Potom šel nahoru a všichni šli nahoru a já šel taky nahoru, i když jsem moc dolů nesešel. Michele říkal, že on nikdy nikoho nezabil, ale že JEHO zabít chtějí!! A tak maminka řekla, Michele, už na to radši nemysli, radši

si odpočni. A Michele si odpočnul.

Na stole na Štědrý den toho bylo víc u nás doma než v restauraci! U nás doma když jsou Vánoce, jíme víc než v restauraci. Alfonso to ví, že jo?

Michele jedl, jedl a jak jedl občas říkal věci do očí tomu chlapovi, co ho chtěl zabít a maminka říkala, Michele, už na to radši nemysli, radši se najez! A Michele se najed.

Pak jsem přeříkal básničku a oni mi zatleskali, ale peníze to ne. U nás doma jsou všichni pěkný škrti, i na Vánoce. Já jsem si myslel, že až si přečtu dopis Ježíškoví, něco z nich vypadne, ale jsou škrti i na dopis!

Potom byl Sylvestr. Michele se předváděl, hrozně se pořád předváděl, protože vždycky musí střílet on a všechny rachejtle chtěl bouchat sám. Koupil nejmíň deset kilo rachejtli: byly tam petardy, bengálský ohně, římský svíce, kulový pumy, rachejtle, japonský slunce a když všechny ty kila bouchal, bouchal nejvíc z celé ulice.

Eště jsem zapomněl, že jsme měli úhoře.

Na Tři krále tam už Michele nebyl, ale

když tam ještě byl, řekl mi, že na Tři krále nenosí dárky Befána, ale maminka a tatínek a já mu řek, že to už přece vím nejmíň třicet let!

Befána mi nadělila dálkový ovládač a fixky a nic víc, protože jsou škrti.

(záměrně není provedena korektura)

Požehnání

**Ať je s tebou
Boží požehnání
jako přátelský úsměv
tak blízké jako pozdrav
tak zřetelné jako polibek**

**Ať je s tebou
Boží požehnání
při oddechnutí
při snění
při bdění
při bolesti
při radosti
při myšlení
při chování
při prodlévání
při odcházení**

**Ať je s tebou
Boží požehnání
jako ruka
na tvém rameni**

Annemarie Schnitte
přel. Zdeněk Svoboda

ZPRÁVY

Vánoce u sv. Mikuláše

* 24. prosince ve 23 h - půlnoční bohoslužba - Rybovu Vánoční mši Hej mistře! přednese pěvecký sbor Resonance.

* 25. prosince v 10 h - sváteční bohoslužby s vysluhováním svátostí večere Páně.

* 26. prosince v 10 h - slavnostní koncert varhaníka Bohumíra Rabase a sopránistky Dany Krausové

* 31. prosince v 10 h - pravidelné nedělní bohoslužby

* 1. ledna 2007 - Nový rok v 10 h - novoroční bohoslužby

* 7. ledna v 10 hodin - pravidelné nedělní bohoslužby

* 7. ledna v 15 h - slavnostní bohoslužby k 87. výročí vzniku naší církve, slouží bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta.

Srdečně zve rada starších.

(red)

Pozvánka do Rokycan

Zveme vás k účasti na vánočních bohoslužbách, které se uskuteční v evangelické modlitebně (pod nádražím ČD) dne 24. prosince ve 22 h, 25. prosince v 7.45 h a 26. prosince v 16.30 h.

V pondělí 1. ledna se konají v evangelickém sboru od 16.30 h hudební nešpory. Koledy bude zpívat Mgr. Jana Bělová, slovem doprovodí

MUDr. Eva Šmerová a sestra farářka Jaroslava Šváblová.

(rst)

Bohoslužby v Kolíně

Vánoční bohoslužby v Husově sboru v Kolíně:

24. 12. Půlnoční – 23 h

25. 12. Narození Páně – 9 h

26. 12. Prvomučedníka Páně Štěpána – 9 h

31. 12. Den díkůvzdání za Boží ochranu a vedení – 9 h

1. 1. Nový rok – Jména Ježíš – 9 h

7. 1. Zjevení Páně – 9 h

(rst)

Smutná zpráva

V hlubokém zármutku oznamuji, že mne dne 4. prosince po dlouhé těžké nemoci ve věku 73 let navždy opustila má drahá manželka PhMr. Hana Benešová. S naší drahou zesnulou jsme se rozloučili v pátek 22. prosince v 15.30 h v obřadní síni krematoria města Brna.

MUDr. Miroslav Beneš

Vzpomínka v Hloubětíně

Dne 27. listopadu si rada starších v náboženské obci v Praze - Hloubětíně připomněla 40. výročí přemístění modlitebny a kanceláře farního úřadu do svého vlastního církevního domu ve Kbelské ulici č.p. 250/30. Tehdy 27. listopadu 1966 v nové upravené modlitebně vykonával slavnostní bohoslužbu v první

adventní neděli pražský biskup bratr dr. Josef Kupka. Ve svém kázání vyzdvihl obětavost a trpělivost věřících, kteří po 15 letech usilovné práce adaptovali útulnou modlitebnu ve svém církevním domě. Sestra farářka Zdeňka Brynychová vzpomněla všech zesnulých bratrů a sester a především manželů Haubešildových, kterým náboženská obec vděčí za svůj sborový dům. Této významné akce se účastnilo mnoho hostů, mezi kterými byl i bratr profesor ThDr. PhDr. Miloslav Kaňák, profesor Husovy čs. bohoslovecké fakulty. Poděbradský farář ThDr. Luděk Beneš se zmínil o svém náboženském růstu v této náboženské obci za působení jejího prvního faráře, profesora ThDr. PhDr. M. Kaňáka. Podle dobových fotografií byla modlitebna naplněna věřícími. Bohužel většina těchto věřících je již na věčnosti. Podle vyprávění mojí matky Z. Brynychové se na přemístování nábytku z prostor, kde od roku 1961 sloužila jako farářka a který připomínal buňku pro stavební dělníky, účastnilo mnoho našich bratrů a sester společně s mým otcem a dědou. Jelikož mezi věřícími bylo mnoho pracovníků dělnických profesí, mohli tyto věřící svoji manuální zručnost využít při rekonstrukci kanceláře a modlitebny. Proto bych rád touto cestou a prostřednictvím Českého zápasu vzpomněl všech bratrů a sester, bez kterých by náboženská obec v Praze - Hloubětíně neměla svůj vlastní církevní dům, který byl v následujících 40 letech několikrát opravován a upravován a kde jsem měl tu poctu doprovázet svou matku a později bratra faráře Mgr. Z. Břeně při bohoslužbách hrou na harmonium.

Po 10 letech, v roce 1976, jsme mohli v náboženské obci přivítat vzácného hosta, tehdejšího patriarchu ThDr. Miroslava Nováka, který zde vykonával slavnostní bohoslužbu v naplněné modlitebně.

Třebaže se jedná pro mnoho našich věřících o náboženskou obec neznámou, musel jsem 40. výročí jejího otevření vzpomenout, neboť jsem chtěl připomenout 10 měsíců od úmrtí Zdeňky Brynychové, která této náboženské obci jako farářka věnovala kus svého života. V současné době je již málo pamětníků, kteří alespoň z doslechu vědí, že před 40 lety byla snaha několika nadšenců mít v Praze - Hloubětíně svůj vlastní církevní dům. Současná rada starších v čele s bratrem farářem Mgr. Z. Břeněm a pastorační asistentkou Bc. Jarmilou Pechovou věří, že i pod vedením nové sestry farářky bude mít hloubětínská náboženská obec stejně jako před 40 lety významný vliv v šíření Božího slova a bude světlem pro každého, kdo hledá smysl svého života.

Mgr. František Brynych a Bc. Jarmila Pechová

Naše církev v televizi

Na Štěpána 26. prosince od 10 h bude ČT přenášet bohoslužby z Husova sboru ve Slezské Ostravě. Vysluhovat bude sestra biskupka Jana Šilerová s kazatelkou Gabrielou Bjolkovou. Zveme k účasti všechny naše členy z Ostravy a okolí.

(jš)

KALENDARIUM-PROSINEC

24./26. 12. 1431 - Zemřel v Praze **Konrád z Vechty** (* asi 1364) - královský dvořan a pražský arcibiskup německého původu. Není přesně známo, kdy přišel Konrád z Vechty na dvůr Václava IV. (první zmínka je z roku 1398), ale záhy si získal královu přízeň. To vedlo k jeho rychlému vzestupu, ačkoliv prý byl "povahy nestálé a vlastností nikterak vynikajících". Král prosadil jeho jmenování biskupem verdenským v Sasku (1401-02), nejvyšším mincmistrem Českého království (1403-05), zemským podkomořím (1405-12) a od roku 1408 i proboštem mělnickým a boleslavským a zároveň biskupem olomouckým. Konrád byl také jmenován do komise, která měla usmířit Václava IV. s arcibiskupem Zajícem z Hazmburka a nepochybně především královou zásluhou po odstoupení Albíka z Uničova sám dosedl na arcibiskupský stolec. Po schválení papežem byl slavnostně vysvěcen roku 1413. V bouřlivých dobách před husitskými válkami se Konrád z Vechty mamě snažil smířit rozvaděné strany. Všechny příkazy církve k ráznému zakročení proti "kacířům" v Čechách plnil jen velmi vlažně anebo vůbec ne. Kostnický koncil ho chtěl dokonce roku 1416 povolat k odpovědnosti, že se dívá "netečně na pronásledování kněžstva". Po smrti Václava IV. se zdálo, že se přimkne k Zikmundovi, kterého také roku 1420 korunoval na Pražském hradě českým králem, ale nakonec začal arcibiskup vyjednávat s husitskou Prahou. Pro římskokatolickou církev bylo snad největší ranou, když se Konrád 21. dubna 1421 objevil v Praze a veřejně se prohlásil pro čtyři pražské artikuly. Husité tím totiž konečně získali možnost světit nové kněze, kterých se zoufale nedostávalo. Však byl také arcibiskupův příchod oslavován vyzváněním zvonů a pálením ohňů, i když někteří táborští kněží na toto smířování s "šelmou antikristovou zasmušilou tváří hleděli". Přistoupením k artikulům souhlasil Konrád zároveň se sekularizací majetku pražského arcibiskupství, a tak vlastně jen zůstal duchovní hlavou církve v Čechách, které měli podléhat všichni kněží. V roce 1423 a 1425 se Konrád účastnil jednání zemských sněmů a zastupoval stranu pod obojí při jednání o zemském míru s katolíky. Už roku 1421 byl dán církvi do klatby, o čtyři roky později byl oficiálně zbaven římskou kurií svého úřadu a roku 1426 byl znovu proklet papežem a v nejvyšší klatbě roku 1431 zemřel.

25. 12. 1261 - Konala se slavnostní korunovace královského manželského páru (Přemysla Otakara II. a Kunhuty) na Pražském hradě v kostele sv. Víta. Teprve od tohoto data se Přemysl nazýval a psal "král český" (dosud se uváděl jako "pán Království českého").

25. 12. 1901 - Narodila se v Praze **dr. Milada Horáková** (+ popravena 27. 6. 1950 v Praze) - národní socialistická politička.

25. 12. 1976 - Zemřel v Mohuči v SRN **Eugen Lemberg** (* 27. 12. 1903 v Plzni) - českoněmecký historik a sociolog. Národnostní poměry v Čechách jej přivedly ke studiu nacionalismu. Nejdůležitější díly jsou: *Grundlagen des nationalen Erwachens in Böhmen* (Základy národního probuzení v Čechách, 1932), *Wege und Handlungen des Nationalbewusstseins* (Cesty a projevy národního vědomí, 1934), *Geschichte des Nationalismus in Europa* (Dějiny nacionalismu v Evropě, 1950) a *Nationalismus* (1964).

27. 12. 1571 - Narodil se ve Aeolu v Německu **Johanes Kepler** (+ 15. 11. 1630 v Řezně) - matematik, astronom a astrolog.

27. 12. 1846 - Narodil se v Praze **Zikmund Winter** (+ 12. 6. 1912 v Bad Reichenhall v Bavorsku) - historik a spisovatel.

29. 12. 1926 - Zemřel na leukémii ve švýcarském Valmontu **Rainer Maria Rilke** (* 4. 12. 1875 v Praze) - německý básník, spisovatel, překladatel a dramatik. Svůj vztah k rodišti reflektoval už v jedné z raných sbírek básní *Larenopfer* (1896, český Můj domov), kde vyslovil i obdiv k české lidové písni a některé verše věnoval českým umělcům: Tylovi, Vrchlickému, Zeyerovi. Svůj vřelý vztah k českému národu vyjádřil i ve *Dvou pražských povídkách* (1898) a bez kontextu české historie by nemohly vzniknout ani básně v próze *Píseň o lásce a smrti korneta Kryštofa Rilkeho* (1913).

30. 12. 1901 - Zemřel v Praze **Soběslav Hippolit Pinkas** (* 7. 10. 1827 v Praze) - malíř, karikaturista a veřejný činitel, který se v letech 1848-49 aktivně účastnil radikálního hnutí jako centurion studentské legie. V této době vytvořil řadu kreseb s politickou tematikou či portréty slavných českých osobností (například F. Palackého). Proto také po potlačení revoluce odešel do Mnichova a roku 1854 do Paříže, kde obdržel v roce 1898 řád čestné legie. V Pinkasově všestranné činnosti je nutno zmínit i jeho tvorbu karikatur a politické kresby či jeho práce z oblasti užitého umění (fajánse).

30. 12. 1976 - Na Dole Staříč v ostravsko-karvinském revíru došlo k důlnímu neštěstí, které si vyžádalo životy 43 horníků.

31. 12. 1741 - Na popud francouzských důstojníků - zednářů došlo v Praze k založení nejstarší zednářské lóže v českých zemích. Zpočátku zahájila svou činnost bez zvláštního označení, později dostala jméno U tří korun a za další čas U tří hvězd (od roku 1763 přijala oficiální název U tří korunovaných hvězd).

31. 12. 1851 - Došlo ke zveřejnění dvou císařských patentů a jednoho císařského kabinetního přípisu (tzv. silvestrovských patentů). První odvolával březnovou oktrojovanou ústavu z roku 1849. Druhý ze základních občanských práv potvrzoval jen občanskou rovnost před zákonem, zrušení poddanství a přislíbil ochranu státem uznaných konfesí. Císařský kabinetní přípis zveřejňoval tzv. Zásady pro organické zákonodárství (v 36 člancích byly obsaženy základy příští politicko-správní struktury monarchie). Tyto tři dokumenty položily formální základ Bachova neoabsolutismu (1851-1859).

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Narození Ježíšovo

Doplňte v textu chybějící slova, která potom podle čísel napište do doplňovačky.

Stalo se v oněch dnech, že (1) nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, z města (7), do Judska, do města Davidova, které se nazývá (12), poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s (4), která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I (10) svého prvorozeného syna, zavinula jej do (3) a položila do (2), protože se pro ně nenašlo místo pod střechou. A v té krajině byli (11) pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál (8) Páně a sláva Páně se rozzařila kolem nich. Zmocnila se jich (6) bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, (5) Pán, v městě (9).“

(Řešení z minulého č.: Nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz